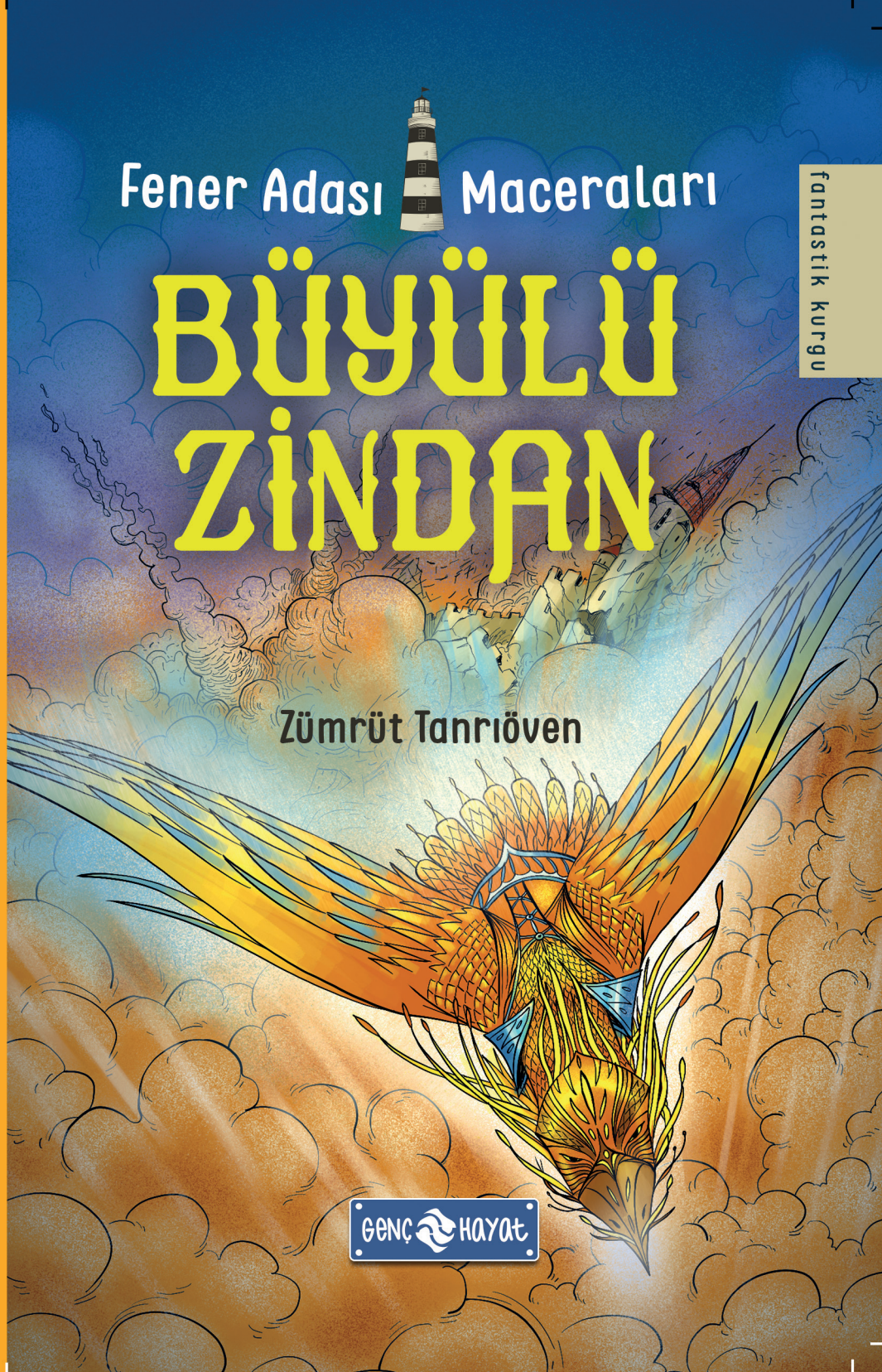
Fener Adası Maceraları

BÜYÜLÜ ZİNDAN

fantastik kurgu

Zümrüt Tanrıöven

Genç Hayat

Fener Adası Maceraları

BÜYÜLÜ ZİNDAN

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN	: 978-605-036-008-0
Genç Hayat	: 177
Fener Adası Maceraları	: 3
Kitabın Adı	: Büyülü Zindan
Yazar	: Zümrüt Tanrıöven
Çizer	: Volkan Akmeşe
Editör	: F. Zehra Bayrak
Kapak-İç Tasarım	: Hayat Yayınları
Baskı Yeri - Tarihi	: Ankara - 2020
Baskı - Cilt	: Ertem Basım Başkent Organize Sanayi Bölgesi, 22. Cad. No: 8 Malıköy-Temelli / ANKARA Sertifika No:48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.gnchyt.com - editor@gnchyt.com
twitter.com/gnchyt - facebook.com/gnc.hyt

Fener Adası Maceraları

BÜYÜLÜ ZİNDAN

Zümrüt Tanrıöven

GENÇ HAYAT

Zümrüt Tanrıöven

1987 Ankara doğumlu biri olarak hep sakinliğin insanları hayal gücüne ittiğine inanmışımdır. Babam bana bu dünyaların nasıl oluştuğunu öğretirken de aynı hissi yaşamaya devam ettim. Annem ve kardeşim bu yolda desteklerken, benimle beraber gülümseyerek karakterlerimin çeşitlenmesine yardım ettiler hep. Hayal gücü ve tüm dünyalarım benim en yakın arkadaşlarım. Daha eğlenceli ihtimallerin ya da daha etkileyici kasvetlerin olduğu başka yerler tanımadım hiç.

Her zaman yeni ve cesur savaşçıları sevmişimdir. Her okurum gibi onlar tüm cephelerdeki güçlerim. Onlarda tahmin ettiğinizden daha çok özellik görebileceğimize inandım hep. Onlardan öğrenecek çok şey olduğuna. Yazmak da bir cephe açmaktır ve bu cephede savaşa devam etmek de kendi dünyalarımızı savunmanın bir yoludur. Tolkien gibi. Birinci Dünya Savaşı'nı nazgullere ve orklara karşı vermişti, Almanlar'a karşı değil.

Ben okuma yazma öğrendiğimden beri hep fantastik diyarlarda dolaştım. Büyürken de bunun değişmesi için hiçbir sebep göremedim. Fantazi insandır ve etrafınızda görüp, sizin zihninizde yorumlanan her şeydir. Bu yüzden büyümekle hayal kurmanın hiçbir bağlantısı yoktur. Karakterlerle maceralara koşmak, düşünülenden daha çok faydaya sahiptir. Üstelik unutmamak gerekir ki Mustafa Kemal Atatürk, Tesla, Edison, Einstein ve bildiğiniz, hatırladığınız bütün büyük adamlar hayalperesttir. Büyük işler başarmak için önce hayal kurmak gerekir.

Bu yüzden gelin, siz de benimle fantastik topraklarda yürümenin keyfini çıkarın. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görünce, geri dönmek istemeyeceksiniz.

Okuma yazma öğrendiğimden beri yazar olacağıma her zaman inanmış, babama...

* * *

Adalı olmak nedir biliyor musunuz?
Şimdi tam da bunu öğrenmek üzeresiniz;
İçinden çıkması imkânsız bu sislere dalmaya hazırsanız tabii...

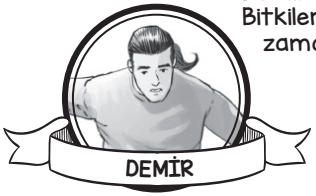
Fener Adası Maceraları

KARAKTERLER

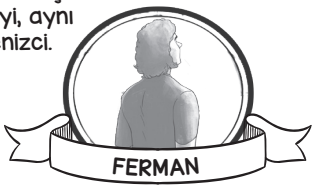
LUNA

Demir'in en yakın arkadaşı. Bitkilerle arası çok iyi, aynı zamanda iyi bir denizci.

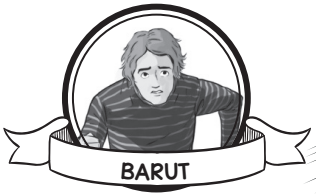
DEMİR

Lider ruhlu, her zaman bir çıkış kapısı bulabilen, tam bir savaşçı. Gülümsemesi ise ünlü.

FERMAN

Asi ve cesur. Başkan'ın oğlu ama babasına hiç benzemiyor. Oathria'da liderdi. Mükemmel bir dövüşçü.

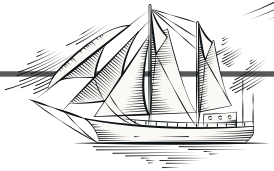
BARUT

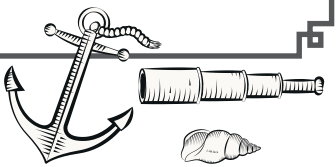
Gözü kara. Arkadaşları için her şeyi yapabilecek, gerçek bir kahraman ruhu var onda.

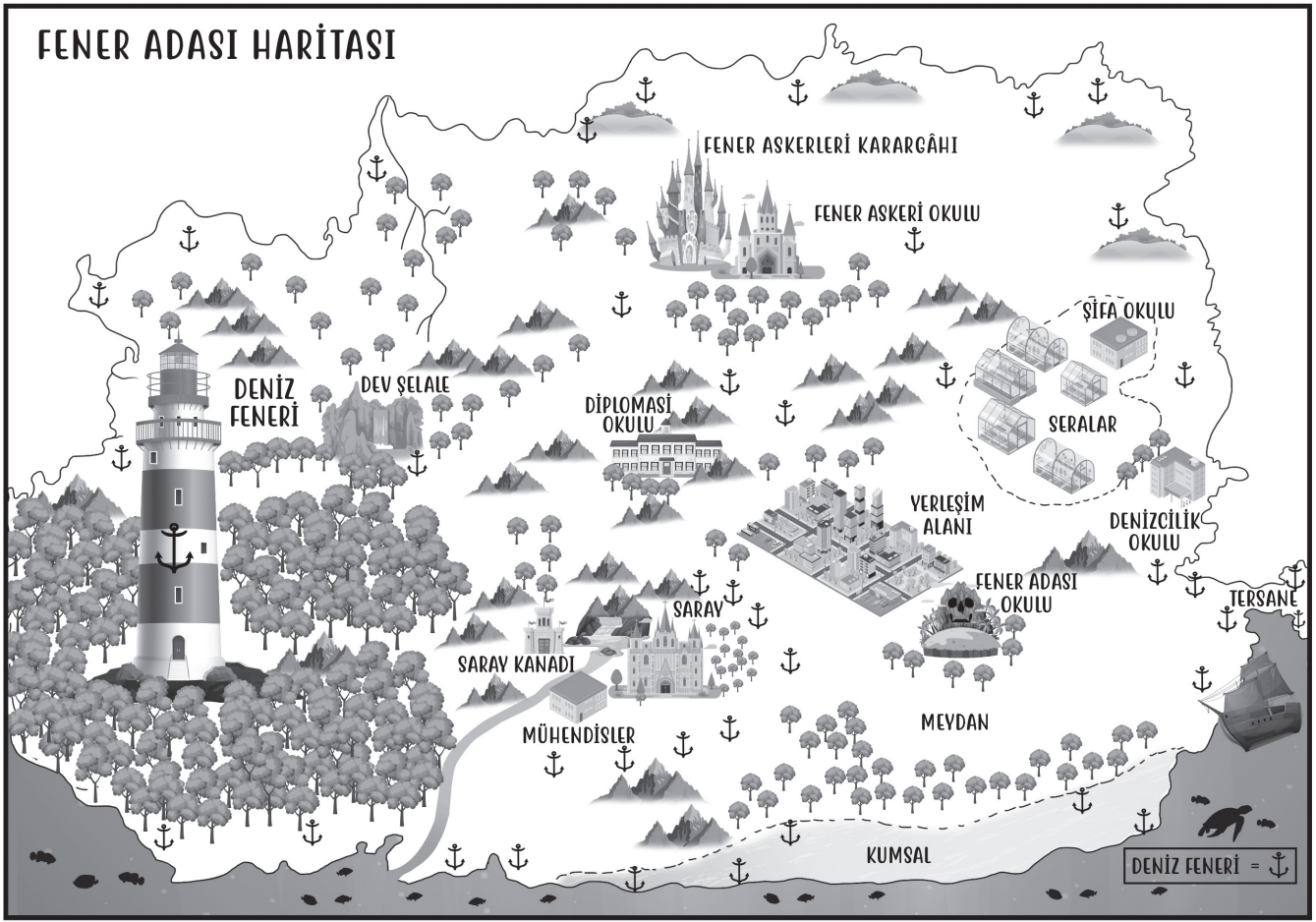

HAZAL

Keskin zekâlı ve oldukça sakin biri. Ayrıca ok atma konusunda çok yetenekli.

FENER ADASI HARİTASI
FENER ASKERLERİ KARARGÂHI
FENER ASKERİ OKULU
ŞİFA OKULU
SERALAR
DENİZ FENERİ
DEV ŞELALE
DİPLOMASİ OKULU
YERLEŞİM ALANI
DENİZCİLİK OKULU
FENER ADASI OKULU
TERSANE
SARAY
SARAY KANADI
MÜHENDİSLER
MEYDAN
KUMSAL
DENİZ FENERİ = ⚓

Çünkü fantastik dünyada, belki de diğer tüm türlere göre bile daha çok, karakter doğru seçimler için ödüllendirilir ve kötüler için cezalandırılır. Boromir'e sor.

R.A. Salvatore

Aile

Ferman, üzerine yağan yağmurun her bir damlasını hissediyordu. O kadar ısrarcı bir yağmur vardı ki damarlarındaki kanın akışını bile hızlandırıyordu.

O an aslında bir şeyden korktuğunu fark etmişti. Daha da hızlanmaya başladı. Neden korktuğunu hatırlayamıyordu ama Gena için acele etmesi gerektiğini biliyordu. Daha da hızlı yürümeye çalışması hiçbir işine yaramıyordu. Az önce, yağmurla flörtleşirkenki hızından daha fazlasına ulaşamamıştı. Önünde uzanan dar sokağa neden geldiğini bile hatırlamadığı hâlde oradaydı. Sokaklar değişiyordu ama hızlanamıyordu. Her yer yıkılmış, kül olmuştu. Tüm ada cehenneme dönmüştü sanki. Kumsallar griye, küllerle iç içe geçerek korkunç bir kokuya kavuşmuştu.

Burası Fener Adası'ydı; ancak adanın sakinleri ortalıkta yoktu, geriye hiçbir şey kalmamıştı. O an, bacağının tüm sinirlerini uyaran acısını da hatırlamıştı. Başından her ne geçtiyse küçük bir travmaya neden olduğu kesindi. Neden hatırlamakta bu kadar zorluk çekiyordu? Vücudunun yol arkadaşı olan yaraların bile

acılarını, sinirlerinde hissetmesi zaman alıyordu. Bunun nedenine odaklanmak yerine, gittiği yere neden gittiğini hatırlamak için zorladı kendini.

Sonunda adaya çıkmak için geçirdikleri o kazanın, hafızasını hareketlendirmesiyle kendine geldi. Zar zor bu adaya adım atmışlardı. Dizleri üzerine düştüğünü hatırlıyordu. Bu külle kaplı kumsala düşüvermiş, mide bulantısı içinde bir süre mücadele etmişti. Etrafta hiçbir fener askeri bile yoktu. Onları kovalayan birileri, yavaş yavaş öldürmek için dev fenere almaya gelen saray mensupları... Hiçbiri yoktu. Kalabalık bir ekip olarak, tam yedi kişi, yolculuk yapmışlardı. Buraya gelmeyi başarabileceklerine emin değillerdi. Aslında nasıl bu topraklara geri döndüklerini bile tam olarak hatırlayamıyordu. Ancak bir şekilde başarmışlardı. Şu an, acelesi olan bir çalışan gibi sokağı geçmeye çabalamasının asıl sebebini de bir türlü hatırlayamıyordu.

"Gena!" dedi, nefesini soğuyan sisin içerisine bırakarak. Geldiklerinden beri sisin içine yeniden döndükleri için hepsi de kötü hissediyordu. Yine de bu, unutamadıkları bir kas hafızası gibi onların içine işlemişti. Nasıl nefes alacaklarını, nasıl mücadele edeceklerini, nasıl yürümeleri gerektiğini ve gözlerinin önündekini nasıl fark edeceklerini biliyorlardı. Burada doğup büyüyen herkes, bunu bilmek zorundaydı. Hayatta kalmak için, içinde bulunmak zorunda olduğunuz coğrafyanın yaşam koşullarına alışmanız gerekirdi. Onunla en iyi şekilde yaşamaya çalışmak, sizin işinize gelirdi. Öteki türlü, her şekilde doğanın kazandığı bir ortamdaydılar. Sisten nefret ederseniz, genelde size astım olarak geri dönme-

yi tercih ederdi. Sonunda hangi meslek okulunu seçmeniz gerektiği kısmına ulaşamadan, ölüp giderdiniz.

Ferman, sokağın başına doğru yürürken, üzerindeki uzun pardösüsü bulunan korkutucu bir siluetin karşısında duruyor olduğunu fark ettiğinde irkildi. Ne kadar zamandır orada durduğunu bilmek zordu. Bu sis, bir fanus gibiydi ama ara ara sizin önünüzü de keserdi. Burası da o yerlerden biriydi. Bu yüzden onu görmesi için biraz daha yaklaşması gerekmişti. Ama hâlâ onu algılamakta zorluk çekiyordu. Sadece bir karartı olarak görüyordu.

Önünde uçuşan kül ve yanmış evlerden uçuşan parçalarla kıvılcımlar dans ediyordu. Üzerindeki pardösünün ceplerine koymuştu ellerini. Öylece ona bakıyor, yaklaşmasını bekliyordu. Ferman, ona istediğini verdi. Daha yakınına doğru ilerledi. Yaklaştıkça, onu birine benzetmeye başlamıştı. 1.80 boylarında, yavaş yavaş çökmeye başlamış bir adamın görüntüsüydü. Kendine benzeyen gözlerini görmezden gelemezdi. Ama en güzel yerlerini ona değil, annesine borçlu olduğu için içi rahattı. Adanın şeytanı olarak kalmıştı aklında bu karartı. Kendi oğlunu, akbabalara yem yaparak hiçliğe sürükleyen adam olarak kalmıştı hafızasında. Ona bir oğul vermiş, ona her şeyini vermiş olan kadınını duvarların arkasına yıllarca hapseden bir koca olarak biliyordu onu. Ne yazık ki onunla ilgili zihnindeki tüm çekmeceler kötü anılarla doluydu.

– Baba?

Ferman, sesinde hiçbir titreme ya da özlem olmadan seslenmişti. O muydu gerçekten? Bunu merak ediyor-

du. Öylece karşısında, bir gölge olarak kalmaktan ileri gidemeyen bir adamın kimliğini çözmek için daha fazla bekleme nedeni görememişti.

– Geri dönmen aptalcaydı. Öldüğünü sanıyordum.

Adam, sesinde hiçbir duygu olmadan konuşmuştu. Özlem ya da şaşkınlık, hatta öfke bile yoktu ki bu hiç alışılmadık bir şeydi. Bu adamın gözlerinde; öfke çukurlaşmış bir tırnak kadar inatla yer edinmişti.

– Adayı hapsetme planın kadar başarısız bir plandı neyse ki. Et ve kemik olarak karşındayım. Gördüğün gibi sapasağlamım. Tabii şu açgözlü akbabalardan birinin yaptığı işi saymazsak…

Bu sırada yavaşça, aksayan bacağını ileri doğru götürmüş, oraya doğru bakmıştı. Gitgide kötüleşen bir yaraydı. Yaşlandıkça daha çok ağrımaya ve canını sıkmaya, onu engellemeye başlamıştı. Yine de yokmuş gibi davranmak, iyi hissettiriyordu. Henüz güçsüz olmak için çok gençti.

– Sen ölmedin. Ama ben yine de hemen kaybettiğime hüküm vermezdim. Etrafına bakmadın galiba.

Ferman, babasının tozlanan ses tonunun tüylerini diken diken etmesiyle gözlerini kıstı. Her ne yaptıysa, Ferman'ın hoşuna gitmeyecekti. Ne yaptıysa, kendini daha toparlayamamış bir ikinci bölge liderinin kontrol edemeyeceği bir şeydi. Onu korkutan buydu. Geç kalınmış olması.

Ardından yanlarındaki binalardan birinden cam kırılma sesinin gelmesi, duyulan bir kadın çığlığı ve tam ayaklarının önüne düşen beden… Ferman irkildi. Öylece kalakaldı. Gena'ya bakakaldı. Bakır renkli kıvırcık saçla-

rı yer yer kızıllaşmıştı. Zemine çarptıktan sonra çatlamış kafatasının içinden sızan kan, ayaklarına doğru çoğalıyordu. Ferman, öfkeyle babasına baktığında karartı artık yoktu. Bu yüzden yere çöktü. Ona yetişememişti. Her ne olduysa, hatırlayamadığı o sürede ona yetişmesini engellemişti. Onu koruyamamıştı. Bu adanın Başkan'ı, toprakların kendine ait olduğunu açıkça göstermişti. Adayı yok etmesi gerekse bile, buraya o sahipti.

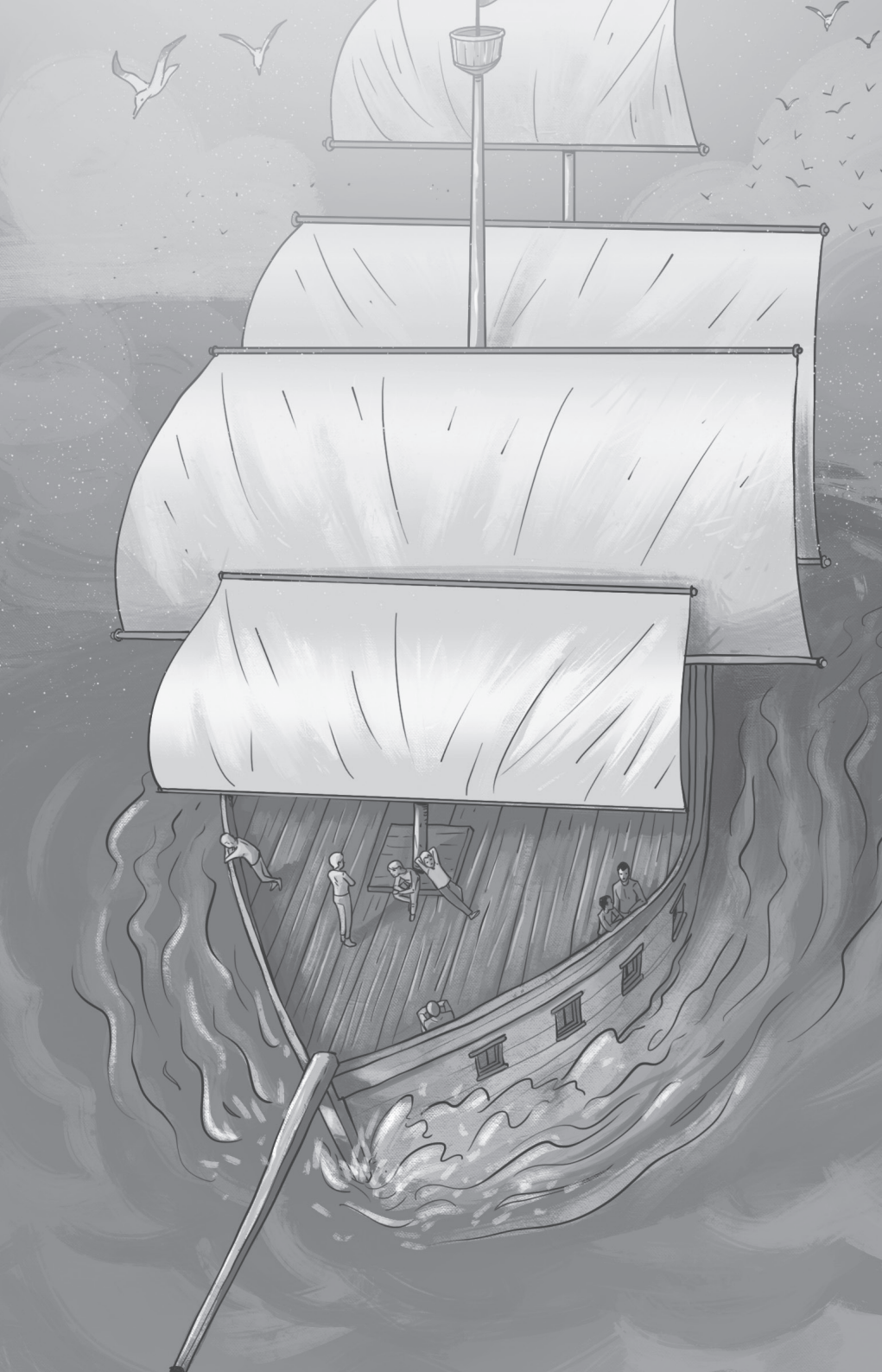
O gün son duyduğu şey, babasının pürüzlü sesiydi.

"Aile zayıflıktır."

Zor Kararlar

Devasa boyutlarda, siyah bir gemi gördüğünüzde genelde onunla ilgili düşünceleriniz iyi olmazdı. Korsan olduğunu düşünebilirdiniz. Eğer bu tip maceralara ve kurgulara meraklı iseniz, benzer tatta binlerce kitap okumuş olmak gerekirdi, o zaman anlaması kolay olurdu. Ya da bir istilacı da olabilir diye geçebilirdi akıllardan. Çünkü devasa boyutlarda siyah bir geminin içine sığabilecek asker sayısı da düşünüldüğünden çok daha fazladır ve bu korkutucu gelir. Amacının ne olduğu düşünülürse düşünülsün, ona iyi şeyler yüklemek zordur. Ancak bu kez "Barbaros" adlı bu kocaman siyah gemide yedi kişi, hayal kurmalarını bile yasaklamış bir hükümdarın yapabileceklerini engellemek için tüm cesaretleriyle yola çıkmıştı.

Yaklaşık bir haftadır, oldukça sakin bir denizde yolculuk ediyorlardı. Herkes olduğundan daha sessiz, düşünceli ve hatta durgundu. Tüm bu yaşananlar, olgunlaşmalarını sağlamıştı. Her şey, hesaplarının dışında gelişen olayların sonuçları olduğundan dolayı, sonunda olabilecek şeyleri kabul ederek kaçmayı zar zor başardıkları adaya geri dönüş yoluna çıkmalarını sağlamıştı. Kimse istemiyor olsa da o sahile adım atmak şarttı. Aileleri, arkadaşları ve borçlu oldukları insanları, hayatlarını kararan adamın ve sistemin içinden çekmeleri

gerekiyordu. Sisin dışına çıktıklarından beri keşfettikleri onca şey, sevdiklerini dışarı çıkarmak için kuşkusuz mükemmel bir motivasyon sağlıyordu.

Üstelik artık ellerinde bir tür harita bile vardı. Rota bulmayı, pusula kullanmayı henüz tam anlamıyla bilmiyor olsalar bile, bunu başarıyla öğrenebilecek kadar çok uzun zaman geçirmeye başlamışlardı gemilerde. İstedikleri ve hayal ettikleri bambaşka şeyler vardı. Herkes ailesini özlemişti. Mesela Bulut ve Demir, babasının huysuz eleştirilerini, annelerinin yumuşacık sorularını hayal etmekten alıkoyamıyorlardı kendilerini. Hayatlarına anlam katabilmelerini sağlamak için, tüm gördüklerini sorgulayabilir olarak büyütmüşlerdi onları. Karşılarına çıkan ilk fırsatla beraber kaçabilmeleri için çoğu aileden daha gözü kara olmuş, endişeden kapılar arkasına kapanmış olsalar da kendi yollarına gidebilecek kadar cesur olan çocukları için mutlu hissetmişlerdi. Onlardan haber alamamak öldürücü olmalıydı. Demir'in tüm düşündüğü buydu. İçinden bir ses annesinin sürekli onların ölmüş olduğu ihtimaliyle içini karanlık bulutlarla sıkıyor olmasının mümkün olduğunu söylüyordu. Babası bunun olamayacağına inanmıştı bile, buna emindi. Bay Karzo, böyle bir hayalci olarak büyümüştü.

Ferman, kendi hayatını ve aksayan bacağını borçlu olduğu için babası hakkında iyi şeyler düşünmüyordu. Yine de adaya dönme sebebi intikam değildi. Sistemin bozulmasının nelere mâl olacağını biliyordu. Buna annesinin durumu da dâhildi. Ona olacaklardan sorumlu olmak istemiyordu. Annesini yanında istiyordu. Atan kalbini borçlu olduğu kadının, hâlâ güvende olup ol-

madığını merak ediyordu. Çünkü değişmediğine emin olduğu bir şey varsa; o da babasının huyuydu. Onun önemsediği şeyler bambaşka şeylerdi. Bu tutkusu, annesinin de güvende olmadığına emin olmasını sağlıyordu. Yazık ki çok uzun zamandır fenerde hapis olduğunu bildiği hâlde, dönüş yoluna kendini çıkaramamıştı. Şimdiye kadar böyle bir ihtimal olduğunu bilmiyordu. Gemilerden haberi yoktu. Balinalar ise çok kısıtlı bir bölgede onlara yardım edebiliyordu. Bazen tüm bunları bile babasının yönettiğini düşünüyordu. Paranoyak bir oğul için çok fazla kötü huyu vardı.

Gena, Ferman'ın düşüncelere dalıp gitmesine alışkındı. Kafasında onlarca şeyi bir anda kurardı. Her zaman yapması gereken bir şey olduğuna inandığından, düşünmeye asla son vermezdi. Uyurken bile anlamsız onlarca şey mırıldanırdı. Bu huyu, onun uykusunda bile düşündüğünü gösterir gibiydi. Şimdiye kadar ailesine dönük hiçbir düşüncesi olduğunu hissetmemişti. Onları tamamen geride bıraktığına inandırmıştı belki de Gena'yı. Ancak bacağında bir ağrı hissettiği an ya da onun engel olduğu bir dövüşte, geçmişe ister istemez dönmek zorunda olduğunu da aklından çıkarmamıştı. Onunla paylaşmasa da babasının onda bıraktığı, iyileşmeyen anıları yüzünden unutamadığı şeylere sahipti.

Ferman, çok sayıda maskesi olan bir adamdı. Bu yüzden her zaman, ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Bazen hüzünlendiğinde bile en iyi zamanında olduğunu düşünmenizi sağlardı. Bu, duygusal olarak onu takip etmeyi zorlaştıran tek şeydi. Her an apaçık biri olmadığı için ketumluğundan medet ummak dışında bir şansı kalmıyordu Gena'nın da. Yine de artık maske taktığı an-

ları anlayabildiği kadar yakından tanımıştı onu. Nihayet arada sırada ayırabiliyordu hâllerini. Bazen tamamen onu da kandırdığı oluyordu tabii. Tıpkı ona söylemeden liderliği bırakıp ortadan kaybolması gibi… Tesla sayesinde ona ulaşmayı başarmıştı ama onu sonsuza dek kaybetmiş olabilirdi. Bunu düşündükçe içi alev alıyordu.

Fern, Tristın gitti gideli başına çöken sessizlik altında ezilecek gibi hissediyordu. Annesiyle buluşmuş olmasaydı bunların yaşanmayacağını biliyordu. Onlarla Harput gemisinde olurdu. Ama hayatında ilk kez ikizinden başka bir yolu seçmişti. Bu, hem korkutucu hem de cesaretlendirici bir his veriyordu. İlk kez bunu yapabilecek kadar büyüdüğünü düşünmesine neden oluyordu.

Artık eskisinden daha cesurdu. Üstelik diğer gemide Luna'yı bile bırakmayı seçebilmişti. Bu da bireysel isteklerinin yerini başka şeylerin alabileceğini gösteriyordu. Zaten bu tip bir karar da büyümenin habercisiydi. Hem kötü bir histi, hem iyi. Ne düşünmesi gerektiğine pek emin değildi. Adaya döndüğünde ne bulacağını, ne beklemesi gerektiğini de tam olarak bilmiyordu. Annesini ve babasını öylece bulabileceğine bile emin değildi. Belki de başlarına bir şey gelmiş ya da adadan çıkmayı başarabilmişlerdi. Neyi düşünürse düşünsün imkânsız olmakla beraber, muhtemel de geliyordu. İyi olmalarını umut etti. Tüm bu seçimlerinin bir hiç uğruna olmamasını diledi. Uzakta kalmış olsaydı, iyi olduklarına sürekli olarak inanmak daha kolay olurdu. O bizzat görmeyi, nasıl olduklarını keşfetmeyi tercih etmişti.

Kıvılcım; bir kütüphaneye tıkılmıştı. Annesine ulaşmak için başından geçen olaylardan bir şeyler öğrenmesi gerekmişti. Üstelik en güvendiği adamlardan bi-

rinin de aynı yola çıkıyor olması, kendini güvende hissetmesi için iyi bir nedendi. O gittiğinden beri, adada değişen bir sürü şey olmuş gibiydi. Ancak buna rağmen annesini hâlâ sağlıklı ve aslında güvende tutan bir yerde olması harikaydı. Yine de Bulut ne demişti? Harita hırsızlığından sonra kaçmışlardı. Geride neler olduğunu görme fırsatları olmamıştı. Kütüphaneden bir şey çıkarıldıysa, bunun sorumlusu olarak Farah'ı bulmaları mümkündü. Ne olursa olsun annesinin iyi olmasını diliyordu. Ona ulaşabilmek ve onu tam zamanında kurtarmak istiyordu.

– Peki nasıldı? Yani hâlâ enerjisi yerinde miydi?

Kıvılcım, küçük ancak kısa zamanda kararmaya başlamış bir elma ısırıyordu. Durumu nasıl olursa olsun, elmanın onlara verdiği lezzetin yeri doldurulamazdı. Ellerindekinin gidebildiği kadar uzun gitmesini diliyorlardı.

– Bizce öyleydi. Yani senin yaşında bir oğlu olduğunu düşününce, bayağı iyi görünüyordu açıkçası.

Demir, oldukça neşelendirici konuşmuştu. Kıvılcım ister istemez kocaman gülümsedi. Annesini hayal meyal de olsa hatırlıyordu. Her zaman yaşına göre genç ve güzel olmuştu. O kadar zarif bir duruşu vardı ki güzellikle kutsanmış olduğunu düşünürdü. Hâlâ daha bu kadar genç göstermesine şaşırmazdı.

– Onu görmek için sabırsızlanıyorum ama içimde bir korku var. Yani yıllardır adaya ayak basmadım ve şu an bunun o kadar da kolay olmayacağını düşünüyorum.

– Evet, kolay olmayacak, o kesin. Yine de düşününce, adada bizden inatçı bir ekip gördü mü, pek emin değilim. Bence halledebiliriz.

Kıvılcım düşünceli bir şekilde başını sallarken, rahatlamıştı. Kollarını dizlerinin etrafına dolayarak, bacaklarını kendine doğru çekti. Gerçekten de çoğu kişiye göre inatçı oldukları kesindi. Bu yüzden başaramayacaklarını düşündükleri pek çok şeyin üstesinden gelebilmişlerdi.

– İçeride neler dönüyor, o kadar merak ediyorum ki! Hayal gücüm inanılmaz çalışıyor. Sanırım bu yüzden biraz umutsuz konuşuyorum.

– Yalnız değilsin, hepimiz aynı durumdayız. Bir de Bulut'u duysan. Kötümserlik konusunda üzerine yoktur.

Kıvılcım gülümserken, karşılarından onlara doğru yaklaşan Bulut, konuşmanın üzerine onları daha da gülümsetmişti. Kıvılcım, genişlemiş gülümsemesiyle Demir'den önce konuştu.

– Ah! Tam zamanında, biz de seni konuşuyorduk.

– Beni mi?

Bulut şaşkınlıkla önce abisine, sonra da Kıvılcım'a bakmıştı. Ne konuştuklarını merak ediyordu ama sırıtışlarından bunun pek de hoşuna gidecek bir şey olmadığını varsaydı.

Demir, Bulut'a yanındaki boş yeri işaret ederek oturmasını söyledi.

– Çok çabuk kötü şeyler düşünebileceğini söylüyordum.

– Ünümün bu olması çok acı gerçekten. Hâlbuki bence gerçekçiyim.

Bulut, umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerken Demir de ona gülümsedi. Biraz hakkı vardı. Gerçekten durumları çok gerçekçi değerlendirebiliyordu. Tek so-

run, zorlu koşullarda hiç kimsenin bu kadar gerçeği istememesiydi. Başarmak için umut etmek gerekirdi. Umut varsa, daha fazla çabalamak için güç vardı. Bu da ancak ve ancak; koşulları olduğundan daha pozitif değerlendirmekten ileri geliyordu. Demir, buna inanırdı. Denizcilik Okulu'na girdiğinden beri buna odaklanmayı öğrenmişti. Luna, en az onun kadar iyiydi. Bu yüzden onu hemen özlemeye başlamış olması anlaşılır bir şeydi. İkiye bölünmek hoşuna gitmiyordu. Yine de kimseyi adaya dönmeye zorlayamazdı. Zaten zar zor çıkmayı başarmışlardı. Bunu kabullenmek kolay değildi. Üstelik bekleyen biri yoksa, adaya yeniden adım atmak da oldukça mantıksızdı.

Gena ve Ferman yanlarına geldiklerinde, karar zamanı olduğu çok açıktı. Bir plan yapmaları gerekecekti. Yapmamaları gereken şeyleri konuşmaları gerekecekti. Birlikte hareket etmek önemliydi. Bunun gerçekleşmesi için her adımı özenle planlanmış bir yol haritası gerekiyordu. Herkesin ailesine ulaşması temel amaçtı. Ancak gizli kalan amaç; oraya yeniden adım atan herkesin sağ salim yeniden oradan çıkmayı başarmasıydı. En zor olan bunu başarmaktı. Kimseyi deniz feneri askerlerinin elinde bırakmadan, planladıkları tüm hedeflere ulaşmaları gerekiyordu. Hiç bitmeyen bir maceraya girdikleri andan beri, artık sakin bir sabaha uyanmak gibi basit dilekleri kalmamıştı. Artık ertesi güne, yine aynı kişi sayısı ile girmeyi umuyorlardı. Her akşam, içten içe tüm mürettebatın duası buydu.

Demir şaşkınlıkla Fern'in onlara doğru yaklaşmasını izledi. Onunla ilgili emin olamadığı bir sürü şey vardı.

Ancak bunlardan biri, güven konusuna asla bağlanmazdı. Onu Denizcilik Okulu'na girdiği ilk günden beri tanıyordu. Güvenilir olması zaten, karakter yapısı olan ketumluğundan kaynaklanıyordu. Her şeyden önce fedakâr bir kardeş ve arkadaş olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Demir, fedakâr bir evlat olduğunu da kanıtlamak için fırsat bulmasına sevinmişti. Onun hakkında fazla şey bilmezdi. Ancak her zaman Tristın'a göre daha hüzünlü kalan bir hâli vardı. Luna'ya olan aşkını hemen hemen herkes biliyordu ancak bunu senelerce konuşmaktan ve birilerine anlatmaktan çekinecek kadar utangaç bir adamdı. Ama çok cesurdu. Onunla ilgili tartışamayacağı bir şey daha varsa o da Fern'in yürek yemişçesine cesur oluşuydu.

Ona doğru yaklaşırken, omuzlarının biraz düşmüş olduğunu ve bir haftadır solgunlaştığını fark ediyordu. Tristın'dan uzak olması buna bir sebep olabilirdi ancak daha da içine kapanık olmaya başladığı kesindi. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Konuştuğu zamanlarda genelde karşısındakini dinlemeye yönelik sorular soruyordu. Muhteşem bir dinleyiciydi. Konuşmaktan ne kadar nefret ediyorsa, o kadar dinlemeye ilgisi vardı. İyi bir gözlemciydi. Şimdi de bu kalabalıklaşan köşenin, yeni kararlarla ilgili olduğunu çabucak çözümlemişti. Çağırılmayı beklemeden, yanlarına geliyordu. Demir, onu bu kadar yıldan sonra ilk kez saçları uzamış hâlde gördüğünü fark etti. Yüzünün tertemiz ortaya çıkmasına o kadar alışmıştı ki alnına düşmeye başlamış uzun perçemleriyle sanki bambaşka biri gibiydi. Zeytin siyahı gözleri saçının koyu rengiyle uyum içerisindeydi.

Gelip yanlarına sessizce oturduğunda kimse konuyu değiştirmemişti. İlgi çekmekten nefret ettiğini hemen hemen herkes öğrenmişti. Ona merakı en çok olanlardan biri Barut'tu. Nereye gitse onu takip ediyordu. Fern sarsılmaz bir sabra sahip olsa da zaman zaman Barut'un sınırlarını aşacak olmasından diğerleri korkuyordu. Her zaman soracak bir sorusu ya da merak ettiği geçmiş hikâyeleri oluyordu. Bu yüzden, Fern'in peşinden koşturarak gelip ekibi tamamlayan da Barut olmuştu. Merakı ve neşesiyle herkesi büyülüyordu. Aynı zamanda baş edilemez bir inadı ve neredeyse karşısındakini korkuya iten cesareti vardı. Yine de bu huylarının hiçbiri onu çekilmez yapmıyordu. Fern, yanına keyifle oturan Barut'a gülümsedi. Günlerdir, birlikte çok zaman geçirmişlerdi. Bunu aralarındaki iletişimin akıcılığından anlamak da mümkündü.

Ferman konuşmaya başlamadan önce yere oturmak için destek almak adına Kıvılcım'ın omzuna tutundu. Aksayan bacağının, çok hareketsiz kaldığında ağrımaya başladığı ile ilgili bir teorisi vardı. Yine de onu sık sık engelleyen bu uzuv için kötü hisler beslemiyordu. Kötü hisleri, genelde babasına yönelikti.

– Bu bacak için bana çok şey borçlu, huysuz herif.

Ferman'ın söylenişiyle eğlenenler Bulut ve Barut'tu. Buna karşılık Ferman'ın gülümsemesini de kapmışlardı. Onlara karşı gülümsedikten sonra göz kırpıp, sonunda rahatça oturabilmiş olmanın rahatlığıyla konuşmaya başladı.

– Emin olmasam da sisi görmemize bir haftadan az kalmış olmalı. Sonunda görünmez alana girdiğimizde, karşımıza çıkacakları hatırlamakta fayda var.

– Öldüren fenerler var. Çok uzun zaman sisten çıkana kadar neredeyse takibimizde olan ışıkları vardı. Ateş edip duruyorlardı üstelik.

– Evet, koruyucu fenerler. En zor kısım o.

– Ama...

Fern lafa girdiğinde herkes ilgiyle ona dönmüştü. Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, her zaman işe yarar olmasıyla ünlüydü.

– Geminin bir özelliği var, hatırlatırım. Üzerine en çok çalıştığımız şey. Bay Barbaros bu konuda inatçıydı. Bizi sisin içinde kimse göremedi.

– Yansıtıcılar?

Fern, Demir'in tahminini onaylarken gülümsedi. Bu gemi çizimleri çok uzun zamandır Bay Barbaros'un hayallerinden biriydi. Koca bir gemiyi bir yansıtıcıyla saklamak, zor ama imkânsız olmayan bir tasarımdı. Geminin yolculuk sırasında arızalanan yansıtıcılarını, Fern sayesinde yeniden onarmışlardı. Ekstra malzemeye ihtiyaçları yoktu. Bu konuda, her özelliğin bir kere bozulmasına karşı Bay Barbaros'un hassas bir eğilimi vardı. Dedikodusu olan gemileri bulmak için gitmişler ve onunla birlikte iskeleti tersanede hazır olan gemilerden almış ve onu değiştirmişlerdi. Kullanılan her malzeme için bir yedek eklemişti. Geri dönüşte hayatlarını kurtaran buydu.

– Evet, yansıtıcılar.

Ferman, umutla gülümsedi. Bu iyiydi. Beklediğinden daha iyi bir şanstı.

– Tamam. O hâlde, koruyucu fenerleri ve sahile çıkmayı bu şekilde hallettik. Ancak ondan sonrası daha

acımasız olacak, o kesin. En son hatırladığıma göre, sahilde yığınla fener askeri vardı.

– Biz çıkarken de fark ettik. Ama şu an nasıldır bilmiyorum.

Demir, çaresiz omuz silkti. Şu anda adada olanları tahmin etmek gerçekten çok zordu. Her şey mümkündü. Kesin emin olduğu tek şey, Başkan'ın sinirden kırmızıya dönüşmüş olma ihtimaliydi. Bu yüzden bu ihtimalin yorumunu, Başkan'ı en iyi tanıyan oğlu yapmıştı.

– Şimdi daha fazla olduklarına eminim. Ellerinden bir sürü gemi ve adalı kaçıp gitti. Delirmiş olduğuna bahse girerim. Bir ordu bile yığmış olabilir. Bu durumda da görünmezliğimizin, sisin kıyıya yakın tarafında çıktıktan sonra hiçbir işe yaramayacağı gibi bir gerçek var. Bizi anında görecekler. Devasa, siyah bir gemiyle sahile doğru ilerliyoruz.

– Sisten geçmeyerek gemiden yüzerek sahile çıkarsak, bizi kimse fark edemez.

Kıvılcım ilk kez konuşmaya girmişti ancak fikri herkesi anında gülümsetmişti. Sahil ve sisin başladığı yerin mesafesi oldukça dardı. Yüzerek sahile çıkmaları imkânsız olmazdı. Üstelik görünür olmayacakları daha muhtemeldi. En iyi ihtimalle, fener askerleri hiçbir şeyi fark etmez ve yanlarından hayalet gibi geçip giden isyancıları anlayamazlardı. Bu, çok iyi bir ihtimaldi.

– Tamam, bu da güzel bir plan. Herkesin yüzme bildiğinden emin olalım.

Bulut çekinerek elini kaldırdığında, sessizlik oluşmuşsa da buna çözümü Demir hemen bulmuştu.

– Evet, Bulut pek iyi değil bu konuda ama ben hallederim.

Demir, Bulut'un bu teminata karşı yan gözle kendisine bakıyor olmasını dikkate almadı. Tedirgin olunacak bir konu varsa, bunu hissettirme konusunda eline kimse su dökemezdi. Korkmaktan yoruluyordu ama korktuğu bazı keskin şeyleri de görmezden gelemiyordu. Bulut, abisinin tersine biraz temkinli, biraz da kötüye yoran bir yapıya sahipti. Yine de bu kadar maceranın içine dalması düşünüldüğünde cesur olduğu bir gerçekti. Üstelik macera başladı başlayalı o da çok değişmiş, büyümüş ve olgunlaşmıştı. Yaşadıkları, Çelebi'nin ölümü ve en yakın arkadaşını kaybettiğini düşünmesi kafasındaki bazı şeylerin değişmesine neden olmuştu. Artık daha sakindi, yine de temkinli olmaktan kimse onu alı koyamazdı.

Fern düşünceli bir şekilde bir süre sessiz kalan kalabalığın ortasına konuştu. Hâlâ söylediklerinden tam emin değildi ancak yüksek sesle düşünüyordu.

– Bir de başka yerlerden çıkma, acil bir durum yaşanması hâlinde diğerlerini gözden kaybetmek zorunda kalıp kaçma vesaire gibi durumlar için buluşma noktası belirlemeliyiz.

– İyi de ben orayı hiç hatırlamıyorum. Üstelik çok uzun zamandır adada olmayanları da düşünelim.

Gena, ilk kez konuşmuştu. Sesi tedirgin değil, daha çok bir gerçeği dile getirir şekilde net çıkıyordu. Ferman, Gena'nın omzuna kolunu attığında, Fern'e dönüp konuşmaya devam etmesini söyler şekilde baktı. Ne söyleyeceğini merak ediyordu.

– Benim aklıma tünel gelmişti ama Gena haklı. Herkesin orayı bildiğini düşündüm bir an. O zaman hiç kopmaması gerekenleri belirlemeliyiz. İkişerli, üçerli ayrılırsak çözebiliriz. Daha rahat hareket ederiz. Hepimizin birbirine bağlı kalması çok zor…

– Bunda haklısın.

Ferman düşünceli bir şekilde, kendiyle aynı şekilde düşünen diğer kişi olan Demir'le göz göze gelmişti. Karar alma konusunda artık yalnız olmaması hem iyi hem de kötü bir durumdu. Herkesin onunla aynı yolda olduğunu anlamak için çaba göstermesi fazladan enerjiydi. Bazen bunu unutabiliyor, yanlış anlaşılabileceğini tedirginlikle düşünüyordu. Ancak bazen de kendiyle beraber kararın sorumluluğunu taşıyacak başkaları olmasını rahatlatıcı buluyordu.

– Bence de birbirinden sorumlu olsun dediğimiz gruplar hâlinde dağılmak iyidir. Mesela ben Bulut ve Kıvılcım'la gidebilirim. Fern, Barut'u alır ve siz de ikiniz, yani… Zaten yeterince iyisiniz.

Son cümlesine herkesten küçük bir kıkırdama gelmişti. Ortamdaki tedirginlik anında dağılırken, kimseden karşı bir ses çıkmadı. Herkes işi mantıklı buluyordu. Birbirine sadık kalacak ve birbirini kollayacak minik gruplar en akıllıca yoldu. Güvenlik için de bu önemliydi. Ne kadar kalabalık görünürlerse, o kadar riskte olacaklardı.

– Sonunda da az önce Fern'in eklediği gibi tünelde buluşabiliriz. Ben hâlâ yerini hatırlıyorum. Kim unutabilir ki?

Ferman gülümserken, Fern'e bakmıştı. En başta söylediği fikri hatırladığını gösteren bir bakış vardı. Aynı gülümsemeyle karşılık veren Fern, konuşmadan başıyla onayladı. Her zaman ketumdu. Ama ne anlatmak istediğini anlatmadan kaybolmazdı. Konuşmayı sevmediği için de bakışlarıyla anlaşma konusunda çok iyiydi.

– Güzel. Planı yaptığımıza göre, bence dağılalım.

Bulut, sonuçtan memnuniyetsiz şekilde yerinden kalkıp kamarasına doğru yönelmişti. Demir, Bulut'un davranışına karşılık sorgular şekilde kaşlarını kaldırmış ona bakan Ferman'a omuzlarını silkmekle yetinmişti. Kötü zamanlar geçiren çocuklar, farklı tepkiler verebiliyordu. Yani; kimisi çok özgür, kimisi içine kapanık olabiliyordu, bunlara şahit olmuştu. Kimisi de kendi kardeşi gibi huysuzlaşıyordu. Bunu da çözmek gerekecekti.

Konuşmaları bitip, herkes kendi gruplarına dönmeye başladığında, Fern yerinden kalktı, her zaman yaptığı gibi tek elini cebine koyup, yürümeye başladı. Gemide arada sırada boylu boyunca, durmadan yürüyüş yapıyordu. Hareketli olmayı seviyordu, gemi ona upuzun güvertesi dışında pek alan sunamadığından, bunu değerlendiriyordu.

Demir, Fern'in gruptan ayrıldığını görünce ayağa kalkıp, yavaşça peşinden gitti. Yürürken ona eşlik etmek istiyordu. Adadayken düzenli bir şekilde koşuya çıkan biri olarak bu hareketsizlik onu da pek memnun etmiyordu. Aslında deniz okulunda okuyan herkes, kondisyonlarını korumaya o kadar düşkündü ki hareketsiz kalmak onlar için sevimsiz bir konuydu.

Demir, Fern'e yetişince hafifçe onun omzuna dokunup geldiğini haber verdi. Sonra yanında durup yürüyüşüne yakaladığı yerden dâhil olduğunu gösterdi. Fern durmamıştı. Demir'e gülümsedi. Beraber yürümeye devam ettiler.

– Bütün yol böyle mi olacaksın?

– Nasıl?

Fern'in gerçekten de fark etmediği bir şeyi soruyordu. Ne sorduğunu anlayamamıştı. Yine de Demir, onun her şeyin farkında olduğunu varsayarak konuştu. Gözlerini kısıp ona bakmıştı.

– Hadi, yapma Fern. Ağzını bıçak açmıyor. Tamam, sessiz adamsındır ama o sessizliğin, kesinlikle bu değildi. Neyin var?

Fern omuz silkip, iç çektikten sonra gözlerini yürüdüğü istikametten çekmeden konuştu. Demir'e bakmıyordu. Çünkü Fern, insanları geçiştirme konusunda oldukça beceriksiz biriydi.

– Hiç... Aslında farkında değilim pek. Ama sanırım Tristın'ı özlüyorum. Onsuz ilk kez bir işin içindeyim. Kendimi yalnız hissediyorum.

– Evet, bunu anlayabiliyorum. Yine de ben varım, unutma. İkizin olmayabilirim ama seni konuşmadan da anlayabilecek kadar iyi tanıyorum.

Fern o kadar içten gülümseyerek Demir'e bakmıştı ki o da ister istemez gözleri parlayarak gülümsemişti. Fern, konuşmadan anlaşılma konusunda hassastı.

– Evet, bunu biliyorum ama hatırlattığın iyi oldu. Sanırım kendimi çok fazla bağımlı hle getirdim Tristın'a. Onu ikna etmeye çalıştım ama yine de aile konusunda

BÜYÜLÜ ZİNDAN

"Büyü dediğin şey, en beklemediğin anda karşına çıkandır. Önemli olan onunla nasıl başa çıkacağını öğrenmek değil, onunla nasıl arkadaş olacağını öğrenebilmektir."

* * *

Fener Adası'ndan çıktıktan sonra deniz altı şehri Oathria ve denizi keşfeden kahramanlarımız, fikir ayrılığına düşerek iki ayrı ekip hâlinde farklı yollara ayrılmıştı.

Demir, Fener Adası'nın sırlarını keşfetmeye başlıyor. Başkan'ın ve onları içeride bunca sene hapis tutmuş kararların nedenleri yavaş yavaş gün ışığına çıkıyor.

Kafka ile Luna, Fener Adası'na dönmek için yola çıkan ekibe yetişmeye karar veriyorlar. Bir yandan da ekibin geri kalanı ile şaşırtıcı ve korkunç ada sakinlerinin planlarından kurtulmaya çalışıyorlar.

Bu kitapta kahramanlarımızı yine aşılması zor şartlar, gizemli adalar ve büyülü kapılar bekliyor.

Heyecan dolu sıradışı macera kaldığı yerden devam ediyor...

www.gnchyt.com

9 786050 360080

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt